

[Lausten.]

og vi har andre Eksempler paa Tilfælde, der er i højeste Grad tilfredsstillende ordnet. Den første Bane, der gav op, var Amtsbanen ved Aabenraa. Den fik ganske vist en fin Erstatning i Statsbanestrækningen fra Røde Kro til Løgumkloster. Jeg vil antage, at det er en af de Statsbanestrækninger, som det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) tænkte paa, da han talte om Statsbaner, som der kunde være Tale om at lukke. Men Aabenraa-Banen er, som sagt, den første Bane, der blev nedlagt. Man har ført lange Forhandlinger om Banens Standsning i Kommunerne, i Amtsraadet og i Pressen, men ved alle disse Møder og Forhandlinger har et af Hovedspørgsmaalene altid været: Hvordan ordner vi det med Personalet? Hvor stor bliver Pensionsbyrden? Kan vi beskæftige Personalet ved andre Arbejder og derved formindske denne Udgift? Og hvordan løste man saa Opgaven? Nu skal jeg ikke gaa i Enkeltheder, men kun sige, at den løstes paa en for Personalet tilfredsstillende Maade. Det kan være, der var lidt Vrøvl med den enkelte, medens Ordningen stod paa — andet er næsten utænkeligt. Jeg tror, nogle er kommet i Gang ved de Bilruiter, Amtet etablerede til Erstatning for nogle af de nedlagte Baner, andre skaffede man Beskæftigelse paa anden Maade, og de ældre og de ældste fik en hel eller delvis Affindelse for deres Pensionskrav; man fik altsaa Sagen ordnet og ordnet paa en Maade, som man kunde være bekendt.

Det var Eksemplet paa en efter min Mening tilfredsstillende Ordning. Jeg kommer saa til Eksemplet paa en Ordning, som ikke er nær saa tilfredsstillende, nemlig Ordningen ved Kolding—Egtved-Banen. Dér har man ogsaa ført en Masse Forhandlinger, i Sognene, i Amtet og i Pressen, akkurat som ved Aabenraa-Banen, og akkurat som det gaar ved enhver Bane, der staar for Fald, men man har ikke dér paa den Maade stillet Personalespørgsmaalet i Forgrunden, som man gjorde det nede hos os. Efter at man var færdig med Afstemningerne, søgte og fik man Ministeriets Samtykke til, at Banen kunde lukke, uden at man fik sikret sig, hvordan der skulde forholdes med Personalet, og Resultatet er blevet et meget kedeligt, jeg synes saa kedeligt, at man daarligt kan være det bekendt. Det er blevet dette, at der nu føres lange Forhandlinger om, hvorvidt disse Mennesker har Ret til at kræve noget, og om, hvor meget et eventuelt berettiget Krav er værd. Det drejer sig dog om Tjenestemænd, som i længere eller

kortere Tid, nogle i en Menneskealder, har været beskæftiget ved en med Statens Støtte anlagt Bane, som der er ført Kontrol med fra Statens Side; det drejer sig om Mennesker, der har betalt deres maanedlige Bidrag, fastsat af Banens Ledelse, ligeledes under Statens Kontrol, for at sikre sig en sorgfri Alderdom. Disse forhenværende Tjenestemænd lever i Øjeblikket paa Understøttelser fra deres faglige Organisationer og vilde ellers være henvist til Hjælpekassen. Jeg tror dog, man kan betegne dette som en næsten umulig Tilstand.

Det ligger nær for mig, som selv er Tjenestemand ved en Privatbane, blot et Øjeblik at tale ogsaa om den Bane, jeg er beskæftiget ved, Haderslev Amtsbane. Med Hensyn til den har vi ogsaa med passende Mellemrum, særlig op mod Amtsraadsvalgene, drøftet en eventuel Nedlæggelse, men jeg kan sige det samme, som jeg sagde om Aabenraa-Banen, at der er ikke afholdt et eneste Møde af større Betydning om denne Sag, uden at man ogsaa har drøftet Personalespørgsmaalet. Gang paa Gang er det paa Møder og i Pressen blevet fremhævet: Saa og saa meget skal der af Amtet udredes i Pension, hvis vi lukker Banen — og man har regnet ud, hvad der bedst kunde betale sig, Underskuddet eller denne Pensionsbyrde.

Jeg tror, man kan sige, at de Baner, der af den nedsatte Kommission bliver fundet gode nok, og som kan skaffe tilstrækkelig Sikkerhed til at blive delagtiggjort i Statslaanet eller i Statstilskuddet, de faar derved en Slags Kørekort for, at de i alle Tilfælde foreløbig kan køre videre. Noget bestemt Aaremaal for denne Køren-videre kan der selvfølgelig ikke være Tale om, men for disse Baner er der altsaa i Øjeblikket ingen Fare. Derimod de andre Baner, de, som intet Statstilskud faar, eller intet kan faa, ja, de faar ikke noget Kørekort, de faar en Slags sort Stempel, de faar paa en Maade Statstilhold om, at de gør bedst i snarest mulig at lukke Butikken. Derfor synes jeg, det er berettiget og paakrævet ved denne Lejlighed at tale lidt om det, jeg her har berørt. Det kan ikke være uberettiget at pege paa, at der maa skabes en betryggende Ordning for Fremtiden. Hvordan denne Ordning skal være, skal jeg ikke udtale mig om, og man kan gerne sige, at denne Sag hænger ikke sammen med det, der ligger for her i Dag. Jeg skal ikke paastaa det modsatte, men kun gøre opmærksom paa, at eet Forslag fremkalder et andet, een Kile driver en anden, og hvis vi ikke under Behandlingen af Lovforslaget om Københavns Nær-